

Pijpelheide is een klein maar net gehucht bij Heist-op-den-Berg.

Maar ruim honderd jaar geleden, bestond die plaats nog niet. Daar zag men de barre heide met uitgestrekte moerassen en de vlakte werd afgewisseld door dichte dennenbossen.

't Vrijbos is ook grotendeels verdwenen.

Waar slechts een dertigtal jaren geleden, halfnaakte kinderen de reizigers geld afbedelden, waar ellendige hutten stonden van arme bezembinders, daar verrijzen nu flinke dorpen.

De Pijpelheide was in de tijd, waarvan wij vertellen, de laatste jaren der 18de eeuw, het hoofdkwartier van een bende rovers, die alom schrik verwekten.

De Fransen hadden ook ginder evenals in Vlaanderen een bestuur ingericht, dat zwaar op boeren en burgers drukte, en armoede deed ontstaan in vele hutten. Velen, tot wanhoop gebracht, stallen 't voedsel dat ze niet meer verdienen konden en zonken van kwaad tot erger.

De dieven verenigden zich, vormden een welingerichte bende en hadden tot hoofdman Mathijs Verbinnen, die aldra de bijnaam Cartouche kreeg, naar de sluwe, stoutmoedige Parijse dief.

De Franse gendarmen hadden de kapitein aldus herdoopt, wel een bewijs, dat ze in hem een geduchte tegenstander vonden.

BAKELANDT®

IN NAAM VAN
DE KIET

HEG LEEMANS

19

BAKELANDT

IN NAAM VAN DE
KEIZER

Van Verbinnen's jeugd weten wij niets. Als jongeling diende hij in het Oostenrijks leger, dat hij ontvluchtte bij de komst der Franssen.

Als deserteur moest hij zich verbergen en zocht een schuilplaats op de Pijpelheide, waar hij al spoedig gezellen aantrof of beter ondergeschikten, die hem gaarne als hun hoofdman erkenden.

Verbinnen was te paard gedeserteerd. Het was geen prachtig paard, dat de bandietenoverste droeg, maar een mager beestje met menig litteken van zwaard en piek. Doch rennen kon het als een draver, en dan scheen Cartouche met zijn paard vergroeid.

Toen Cartouche naar Vlaanderen reisde, liet hij zijn paard op de Pijpelheide achter. Hij kon gemakkelijker te voet op zoek gaan naar Bakelandt.

Wij zagen hoe de twee bandietenoversten elkander ontmoetten en welk verbond ze sloten!

Na deze korte uitweiding over de Pijpelheide en haar bewoners, kunnen we ons verhaal voortzetten.

ISABELLA VAN MAELE

Begunstigd door het zacht Novemberweer, was er onder Bakelandt's toezicht een hol gegraven, op een eenzame plaats in het Geuzenbos.

Deze onderaardse verblijfplaats was onvindbaar voor de oningewijde. Langs een hol dat altijd toegesloten was met planken, bedekt met graszoden, kwam men in een klein voorportaal. Van hier leidde een andere gang naar een ruim vertrek, de stapelplaats der gestolen goederen, die niet dadelijk konden verkocht worden.

Een tweede vertrek was de vergaderzaal der bende. Daar troonde Roze, het oud, lelijk wijf, achter haar toog, om, als vroeger, de schenkster van de bende te zijn.

Er waren nog geheime uitgangen, doch alleen Bakelandt en zijn getrouwen kenden die.

De wrede kapitein had zelfs een soort gevangenis doen bouwen of beter doen graven, om er de onwillige leden te kerkeren... en ze, als hij het nodig oordeelde, te doden.

Een jong schoon meisje hield Roze gezelschap. Hoe kwam deze bekoorlijke verschijning in dit rovershol? Niet geweldig... want ze was vrolijk, babbelde en lachte en zong zelfs... maar helaas! liedjes, die een eerlijk meisje van schaamte hadden doen blozen — De kapitein komt toch van avond, Roze? vroeg het meisje.

Ja, ik heb het u al tienmaal gezegd.

— Maar hij blijft lang weg!

— Ge zult wel leren geduld te hebben...

— O neen, voor mij zal hij altijd vroeg terugkomen.

— Psst, ik hoor iets, zei Roze.

— Zou de kapitein daar zijn?

— Ik denk het!

Isabella keek ongeduldig naar de deur. Maar teleurgesteld zag ze een andere dan de verwachte binnenkomen.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955